

Εφώδιο τα τραύματα

Με κατακρίνεις
ότι συμπεριφέρομαι λιπόψυχα, αργά
όπως κοντοστέκεται η φοβία να εντοπίσει
ποιος κίνδυνος από μακριά
φωνάζει τ' όνομά της.

Είμαι τρωτή, γι' αυτό.
Όχι στη φτέρνα μόνο,
το ένιωσα
παρότι ήταν ακόμα στα σκαριά
στις δοκιμές η ιδιοσυγκρασία.
Κι όμως εγώ τα άκουσα τα λάδια
νοθευμένα
δε γράσωναν καλά την άμυνά μου
— τί τα θες, τεχνίτες ανειδίκευτοι οι αστερισμοί μας.

Μάνα, την παρακάλεσα, πήγαινε στη Θέτιδα
γνωρίζεστε εξ αίματος μάνες και οι δυο
εβγάζατε από πάνω σας και ξεπετούσατε
στο χώμα τα βραχιόλια και τα δαχτυλίδια
και ζήτα της το αθάνατο περίσσευμα
απ' τη θνητή επάλειψη του γιου της
του Αχιλλέα.

Όχι με αθανασία
με βεβαιότητα να με επικαλύψεις.

Μου χίμηξε
τί αθανασία τί βεβαιότης είπε
εξίσου άτρωτες ουσίες και οι δυο.
Και μάθε ακόμα
πως το περίσσευμα απ' το παλιό του λάθος
κανείς δεν το χαρίζει σε κανέναν.
Βαθιά
μες στις αμετανόητες προθέσεις του το κρύβει

να επαλείψει αθάνατο
και το επόμενο προσφιλές του λάθος.

Το κυριότερο
—συνέχισε η μάνα μου μιλώντας
με οίκτο χλευαστή—
παιδί μου πώς θα ζήσεις χωρίς τρωτά σημεία
χωρίς της αγωνίας τα εφόδια
τί προκοπή θα κάνει η αντοχή σου
χωρίς εισόδημα πικρίας
πώς θ' αναθρέψεις την απώλεια
πώς θ' αντικρίσεις τους εχθρούς σου.
Οι ενοχές σου τί θα απογίνουν
όταν τους κόψεις τη διατροφή
θ' αγιάσουνε ως φτωχές μετά από τόσα πλούτη;
Θ' απαρνηθείς την ήττα;
Η ήττα είναι παράδοση
μιλιέται από σώμα σε σώμα διαιωνίζεται.
Είδες ποτέ κανένα όνειρο
μεταμοντέρνας νίκης να διαρκεί;

Αν δεν τρωθείς
πού θα σε βρει η αγάπη.
Το βέλος θα την οδηγήσει στην πληγή σου.
Για ποιον νομίζεις ξεκινάει από το μακρινό
το έρημο το αβέβαιο όνομά της;
Όχι για το αξέχαστο βλέμμα του τοξότη
στης έλξης το φαρμάκι βουτηγμένο.
Για να τραφεί απ' την πληγή σου ξεκινάει
η πεινασμένη ύπαρξή της.

Αβέβαια ζήσε.
Τίμα την προέλευσή σου.

Κατάλαβέ το, ερχόμαστε από μια
παροδική αβεβαιότητα του θανάτου.